

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 347. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18488/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Poest er ingen Ting; men det var i alt Fald saadanne Smaa-
ting, Atheniensere gjorde meget Væsen af, saa det ligner dem,
og det er mærkeligt, at den gamle Simon, ligesom de nye Konst-
Dommere, satte Sephelles over Mæghelos, skiont det ingen-
lunde beviser, de har Ret.

Kort efter var det, at *Simon*, i Epitafion for Grækerne,
erobrede hardtad hele den Persiske Maade i *Kyprens* Hav-
vand, og slog samme Dag, eller Natten efter, den Per-
siske Krigs-Hær paa den nærliggende Kyst af *Kile-Asien*, ved
Floden *Eurymedon*, og efter denne *Dvilling-Seier*,
som Grækerne kaldte mageløs, havde Perserne derved gode
Grunde til at sige *Archipelagos* og den *Ioniske* Kyst,
uden at det behøvedes nogen heidelig Forstillning derom, som
den store Kænge vel ogsaa var for stolt til at give *). Den
saalatte *Simon* skaffede Fred et da rimeligvis aldrig blevet slut-
tet, men vel blev *Simon* i seierrige Kamp enstund afbrudt,
blandt andet ved hans *Forviisning* fra Athen; thi
nagtet alt det rige Bytte, han gjorde, gik igiennem rene Hæn-
der, ja, nagtet han rev Sværdet ned om sine egne Haver, og
indbegreb Lovet med *Palms*, hvælvede *flamme* *Bue-Gange*,
holdt aaben Læffel og gav med begge Hænder, blev *Pobelen*
dog engang i saa endt Lune, at de krævede hans Navn paa
Potte-Skaar, Nok til at drive ham ud som fatlig for Frihæ-
den. Simon var nemlig en stor Boudner af Spartanerne,
som han endog saa tit paa Lovet brugte at slaa Athenien-
sere med, sigende: det eller det vilde Spartanerne aldrig gjort,
og han tog derfor inderlig Del i den store Ulykke, der ramte
dem, kort efter hans *Dvilling-Seier*, og bragte dem paa Ran-
den af Undergang. Et genligt Jorb-Skælv, hvorefter ogsaa
store Klippe-Stykker rev sig løs fra *Hemfingers-Bjerget* (*Tan-
geten*) odelagde nemlig Hoved-Staden, og saavel *Heleterne*
som *Medesierne* greb Diebliffet til at gjøre Opstand, saa
*) *Diodor* XI. 273-74. XII. 283. *Plutarch* *Simon*.



Spartanerne sagde dem godt til at bede om Hjælp i Athenen, hver Pædel Valerne fandt, det var en Lyk at se den store Skade: Rede ødelagt, men Kimon kaldte Sparta Athenens Medhjælp og Grækenlands umisselige Heire-Haand, som han da ogsaa fik Lov til at røbbe. Perikles og Ephialtes, greb nu Venligheden til at sværte ham hos Pædalen, og han blev forvist paa til Kar, som En der havde Sparta kæretere end Athenen, men under Fortviirringen tog han en skelt Hevn over Megalæren, thi da de to store Medhjælperinder var raaret i Keig, og Havene stod i Slag-Verden ved Tanagra (i Phokis), som Kimon og Hillede sig i Næsten som Borgere i Athenen, og da hans Hænder end ikke undte ham denne bestaaende Plads, opmuntrede han sine Venner, der kaldtes hjemmefølgende Spartaner, til aabenbar at vise, de var Athenens, hvad de da ogsaa, med Kimons Røstning imellem sig, sa ivrig gjorde, at af Hundrede blev ikke En ilive. Paa en Gang fagte af Spartanerne og de fleste bestaaende, kaldte nu Athenens Kimon tilbage, der staa, ved den Hærfø han mod i Sparta, skaffede dem Fred, og vedte at være Grækenes Støtte og Perserens Skænk til sin Død, sa, som Man sagde, endnu en Maaned derefter, thi saalænge skulde Man, efter hans Døds, hans Død, der indtraf paa Kypern, for at Flaaden uansægtet turde komme i Arbeid^{*)}.

Det var, efter Diodor, i det sidste Kar af den 82de Olympiade, eller tredive Kar efter Slagene ved Salamis og Plataea, Kimon døde, og Plutark har aabenbar Ret i, at han tog Grækenlands Lykke i Graven med sig, vist nok ikke, fordi der nu blev Mangel paa store Hænder og store Krigs-Mænd, men fordi den skønne Menestle-Ålder, Hærføringen for den Helleniske Frihed i Hæren havde slæbt, var nu udrundet, og den yngre Slægt gav dristig sine egentlige Deister Løften, saa det var kun til en Fjends-Plads for seiraas^{*)} Diodor XI. 273—75. XII. 203. Plutark's Kimon og Perikles.

